

БОРБА®

**Д-ръ Иванъ Дочевъ - водачъ на Българскитѣ национални легиони
преди 9 септември 1944 г. въ България;
председателъ на Българския националенъ фронтъ
следъ 9 септември 1944 г. въ емиграция.**

На снимката д-ръ Иванъ Дочевъ е съ орденa "Св. Александъръ" - първа степенъ,
съ който Н. В. царъ Симеонъ II го награди презъ 1982 г. за половина вѣкъ служба
на народъ и Родина.

Иванъ Дочевъ – живата история на ХХ Вѣкъ

Презь последнитѣ дни на декември 1996 г. и първитѣ дни на януари 1997 г., когато българският народъ въстана противъ комунистическитѣ управления, д-ръ Иванъ Дочевъ следъ 53 години въ изгнание се завърна въ България.

Запитанъ какъ и защо се завръща въ България, той отговаря: “Цѣль животъ съмъ се борилъ противъ комунизма за свободата на българския народъ и България. Когато днесъ народътъ е въстаналъ противъ комунизма, моето мѣсто е при него.” Така може да мисли и това може да каже само единъ пламененъ патриотъ, живѣещъ съ болкитѣ, страданията и радоститѣ на своя народъ. Вѣренъ на неговитѣ идеали и борещъ се за неговата политическа и икономическа независимостъ.

Преди 9 септември 1944 г. Иванъ Дочевъ бѣше известенъ като водачъ на Българскитѣ национални легиони – организация, национална по духъ и социална по съдържание. За това свое родолюбие следъ 9 септември 1944 г. е осъденъ задочно на смъртъ отъ “народния сждъ”.

Дочевъ бѣше единъ отъ малцината, които успѣха да напуснатъ страната преди окупацията ѝ отъ съветскитѣ войски и това го спаси отъ варварскитѣ издевателства, на които бѣха подложени стотици хиляди българи и умъртвени безъ сждъ и присжда. А 2300 български граждани бѣха осъдени на смъртъ (той бѣше единъ отъ тѣхъ съ две присжди, осъденъ на смъртъ само затова, че бѣше продължителъ на заветитѣ на Ботевъ и Левски и се бореше противъ комунизма, за свободна и независима България).

Като изгнаникъ въ чужбина – най-напредъ въ Германия, следъ това въ Канада и накрая въ Америка (1962-1996 г.) д-ръ Иванъ Дочевъ стана известенъ като създателъ, вдъхновителъ и председателъ на Българския националенъ фронтъ, свѣтовната организация на български емигранти националисти – антикомунисти, съ седалище въ Чикаго, САЩ, и като председателъ на Интернационалния комитетъ на всички поробени въ свѣта отъ комунизма народи съ седалище въ Ню Йоркъ, Америка.

Д-ръ Иванъ Дочевъ е роденъ на 7 януари 1906 г. въ Шуменъ. Завършилъ е право въ Софийския университетъ. Въ изгнание защитава успѣшно докторатъ въ Хайделбергския университетъ и презъ 1950 г. получава докторска степенъ по конституционно право.

Той е преживѣлъ събитията въ България още отъ Балканската война 1912-1913 г. Драмата презъ Първата свѣтовна война (1915-1918 г.), бурнитѣ процеси, развили се следъ войнитѣ – преврата отъ 9 юни 1923 г., преврата отъ 19 май 1934 г., събитията презъ Втората свѣтовна война и установяването въ България на комунистическата власт на 9 септември 1944 г. Като изгнаникъ (53 години) е развивалъ широка политическа и антикомунистическа дѣйностъ въ почти всички европейски страни, Канада и Америка. Срещалъ се е лично и е разговарялъ съ много видни политици и общественици, предъ които е пледиралъ за каузата на България: съ царь Борисъ, Адолфъ Хитлеръ, съ американскитѣ президенти Ричардъ Никсънъ, Джонъ Кенеди, Джералдъ Фордъ, Роналдъ Рейгънъ и Джорджъ Бушъ – баща. Авторъ е на три книги на нѣмски и английски езикъ, въ които е запозналъ западното обществено мнение съ положението въ България и страданията на българския народъ подъ комунистическата властъ.

До кончината си тази година д-ръ Иванъ Дочевъ бѣше единствениятъ български гражданинъ, който е билъ осъденъ отъ “народния сждъ” през 1944-1945 г. отъ комуниститѣ на смъртъ и е билъ още живъ. Но завърналъ се въ Родината си следъ падане на комунистическата властъ, той изживѣ болката, че демократичната вече властъ не преразгледа и не отмѣни смъртнитѣ му присжди. За него часовникътъ на справедливостта бѣше спрѣлъ. Бюрократичната сждебна система му отне възможността да склопи очи очистенъ отъ смъртнитѣ си присжди и горестта отъ това отнесе съ себе си.

Има хора – политици и общественици, за които се шуми и говори приживѣ. Следъ това небитието ги отдалечава отъ полезрѣнието на съвременницитѣ и поколѣннията, а времето ги обрича на забрава.

За д-ръ Иванъ Дочевъ като политикъ и общественикъ, като родолюбецъ и патриотъ това едва ли ще се отнася. Въ своя животъ, обичащъ до болка Родината си и българския народъ, на който служи всеотдайно близо единъ вѣкъ, той възпита и даде духовна плътъ на десетки хиляди родолюбци, последователи на неговитѣ идеи за свобода и демокрация.

Името на д-ръ Дочевъ ще остане въ пантеона на безсмъртието, а словото му ще бжде предавано отъ бащи на синове и внуци.

Вѣчна да бжде паметта му!

БНФ, Инк.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ

Редактура комитетъ

+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Година 54, брой 3

Книжка сто петдесетъ и девета

Май 2005

Драги съотечественици,

Въ продължение на повече отъ половинъ вѣкъ **Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк.** неотклонно следва своята политическа и икономическа програма за изграждане на демократична, конституционно правова, свободна и независима българска държава. **Като такава той я вижда въ редицитѣ на Обединена Европа.**

Борбата за осъществяване на тази програма продължава и днесъ, когато **само около два месеца** ни дѣлятъ отъ времето, когато освободениятъ отъ оковитѣ на тоталитаркомунизма български гражданинъ ще трѣбва да направи своя изборъ за бждещето на Родината, а и за своето, чрезъ опредѣляне на политическитѣ субекти и личности, които въ Народното събрание ще решаватъ проблемитѣ за своето и на своитѣ деца бждеще презъ следващия парламентаренъ мандатъ.

Съгласно Конституцията нашиятъ граждански дългъ е да приемемъ съ чувство на отговорностъ **вмѣненото ни отъ нея право на върховенъ суверенъ**, като активно участваме въ предстоящитѣ избори за български парламентъ. Непростима и фатална ще бжде отговорността ни предъ поколѣнията, ако бждемъ само странични наблюдатели на процеситѣ, които се развиватъ и предстои да се развиятъ въ българския политически и икономически животъ. Нашата съпричастностъ е задължителна, защото и нашата отговорностъ е изключителна за тѣзи, които ще ръководятъ сждбинитѣ на Родината ни като членове на Европейския съюзъ и НАТО.

Участието въ изборитѣ ще ни даде право на критично оитношение къмъ развитието и бждещето на България само тогава, когато той е направенъ съгласно изискванията на действащото законодателство, а не по кафенета и събрания.

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк. призовава българскитѣ граждани въ страната и извънъ нея, имащи право на гласъ, да взематъ активно участие,

като упражняват правото си на избор. Не трябва да допускаме да бждем заблуждавани от някои политически среди, които разпространяват слухове, че чрез гласуването си не можем да окажем влияние върху бждещето на Родината ни.

Това е спекулация на тѣзи, а тѣ сж червенитѣ глашатаи на БСП, които искат чрез безразличие да мотивират гражданитѣ към изборна пасивност. От друга страна, тѣ мобилизират своитѣ червени последователи към активност, целийки съ това да си осигурят мнозинство въ бждещия парламент. Нашата памет не е кжса. Тѣхното управление и последицитѣ от него сж ни познати. Ако се увлѣчем и обречем на безразличие и не упражним своето конституционно право да гласуваме, никой нѣма да ни бжде виновенъ за това, че властта може да имъ бжде подарена. Имайки я, какво тѣ ще направятъ чрез нея, е предсказуемо, но Богъ да пази България и българския народъ!

Ако все пакъ това се случи, за насъ ще бжде неприемливо подъ каквато и да е форма да подкрепяме и съгласуваме действията си съ която и да било политическа сила въ дѣсния или централенъ спектъръ на политическото пространство, която би си позволила да имъ сътрудничи.

Отново призоваваме всички национално отговорни политически сили ясно да осъзнаятъ кой раздухва искритѣ на противоборства, които прехвърчатъ между тѣхъ, кой иска да разгори пожара на противоречията имъ и да изгради собственото си господство? Единни ние можемъ да имъ се противопоставимъ, за да не позволимъ повторение на четиридесетъ и петъ годишното имъ властване въ България.

БНФ, Инк.

Актуално

Долорес
Арсенова,
зам.-председател на
НДСВ, министър на
околната среда и водите

Не искам да строим мостове до половината

В началото на изборите за 40-то НС ние стартираме нашата кампания с една основна политическа цел – НДСВ за втори управленски мандат. Ние стартираме нашата кампания, гавайки си сметка, че НДСВ не е най-голямата партия в България. Но НДСВ е най-перспективната партия. Защото, макар да има несъвършен произход, разполага с много потенциални възможности.

Така че никой не трябва да се съмнява в решителността и способността на НДСВ в осъществяването на втори управленски мандат. Днес е важно да продължим развитието на България с чувство на отговорност и добре премерени действия. Същевременно да продължаваме да инвестираме в основните предпоставки за осигуряване на добро бъдеще: образование, семейство, сигурност и околна среда.

Преди четири години някои лидери на политически партии, упражнявайки се в политически футуризмъ, предвещаваха, че ние ще се провалим само за няколко месеца, че ще поведем страната в погрешна посока, че министър-председателят ще се завърне скоро-

постижно в Магрид и други апокалиптични сценарии. Нито една от тези прогнози не се сбъдна. Напротив, днес ние сме втора политическа сила и първа в дясното пространство, единствените, чийто рейтинг се повиши в края на мандата.

За тези четири години като министър на околната среда и водите се срещнах наистина с много хора и съм убедена, че сърцевината на реалната политиката е в делничните проблеми на хората. Делничното, което всички ние наричаме нормален живот. Там, където големите цели отстъпват място на малките всекидневни грижи. **Това е въпросът, който е пресечна точка на безтегловността в политическия дневен ред на страната ни – преодоляване на “желязната завеса” между идеалната и реалната политика между националните приоритети на България и житейските грижи на българина.**

Знаете ли, една жена ме спря преди време в Етрополе и ми каза: *“Госпожо Арсенова, в истинския живот големите приказки за НАТО и ЕС винаги отстъпват място на малките всекидневни грижи. Всеки ден ние трябва да изпратим децата си на училище. Всеки ден трябва да ги нахраним и опазим здрави и силни.*

Затова погледнете в “окото на всекидневието” реалните хора като нас, госпожо министър. На местата, където се разхождаме, където семействата ни общуват, където децата ни играят. Делникът, в който се случва животът ни, не е нито ляв, нито десен.”

Тази жена по съвсем разумен начин ми обясни това, което най-много липсва на нашите съграждани – внимание към ежедневния им бит, към неговото улесняване, освежаване и осветяване.

Всяка значима партия, за да бъде успешна, трябва да има мисия.

Мисията на НДСВ така, както аз си я представям, се осмисля от създаването на оптимистично общество. Такова общество не може да се създаде с късмет. Оптимистичното общество изисква грижлива подготовка, постоянна работа и затова е истинско политическо предизвикателство. Това е политика, която изисква дълготраен ентузиазъм, а не кратки изблици на въодушевление. И за да посрещнем подготвени това предизвикателство, трябва да превръщаме вчерашните си противници в утрешни партньори. Защото само партньорите могат да кроят заедно планове за бъдещето на страната ни. Трябва да премахваме барьерите и да ги заместяваме с партньорство. Партньорство за модернизация на страната ни.

Като са обръщам назад и си припомням какво направихме за 4 години, искам да ви кажа, че политиката е един съвместен проект. А всеки съвместен проект е като строеж на мост. Всеки от участниците трябва да построи своята част. Защото правенето на политика е двустранен процес.

Половината мост не стига доникъде. Представете си само – няма нищо по-тъжно от мост, построен до половината. Аз не искам да строим мостове до половината.

Аз знам, че в политиката няма щастливи случайности. Знам, че бъдещето не е подарък. Бъдещето е въпрос на благоразумие. Опозиционните партии ни обвиняват, че сме действали мудно, не сме имали воля за реформи и че със стремежа ни към консенсус сме обезличили вътрешната политика. Това, което опозицията нарича мудност, аз наричам предпазливост. Това, което те наричат липса на воля, аз наричам благоразумие. Това, което те наричат обезличаване, аз наричам стабилизация. Разбираем е гневът на двуполюсният модел.

Известно е, че понякога гневът е по-полезен от отчаянието. Но, както казваше Шварценегер преди да бъде избран за губернатор на Калифорния, в политиката гневът само помага. Оптимизмът е мози, който избира. ■

Път към бъдещето

Ст.н.с. д-р
инж. Вилям
Попов

Една от най-обсъжданите теми през последните години е глобализацията. Разбира се, това е така, тъй като процесът на глобализация достигна екстремална интензивност и последствията от него засягат практически цялото човечество... Видимо процесът на изследване същността на глобализацията следва “стандартната” схема – взривно увеличаване на публикациите и внасяне на почти пълен хаос, последователно ферментирание, узряване, избистряне на проблема и накрая – изкристализиране на повече или по-малко адекватен модел на явлениято, който може да обясни процеса, да го предвиди и да послужи за неговото управление или извличане на максимална полза от него. Поради всичко казано, това, което бих могъл да си разреша тук, е да представя схематично някои мои разсъждения, които смятам, че имат елементи на оригиналност и са добър фундамент за изграждане на цялостен модел на процеса на глобализация.

ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА – КОНСПИРАЦИЯ ИЛИ ОБЕКТИВЕН ПРОЦЕС

По отношението си към глобализацията световното обществено мнение и поведение е разделено на две. В основата на мисленето на едната група е непоклатимото убеждение, че глобализацията е конспиративно изобретение и тя се налага насилствено на света. Глобализмът е в полза единствено на богатите държави, които се стремят да подчинят, да заробят, да ограбят малките и бедни държави, т.е. глобализацията е специално измислен световен конспиративен процес за понататъшно забогатяване на богатите и обедняване на бедните! Така глобализацията ще обезличи окончателно културно и езиково малките народи (национални държави) и те ще загубят напълно своята идентичност. Най-общо казано, тази група хора виждат глобализацията като идеология, започнала като ико-

Глобализацията – какво още

номическа доктрина през втората половина на 20-ти век и преминала по-късно в политическа доктрина. Типичен представител на такава мислене у нас е проф. Марко Семов. Неговите повърхностни и тяснопартийни “анализи” завършват с потресаващи изводи и апокалиптични картини за бъдещето на “българския народ и българската идентичност”, и категорични призови за противопоставяне на страшната американска глобализация, която той с нестихваща енергия проповядва по всички медии, с лични изяви и “книга” срещу глобализма. За “дълбочината” на неговите познания и анализи на глобалните процеси имам лични впечатления – след една от неговите лекции той не може да отговори на мой въпрос защо глобализацията не заплашва, а напротив – стимулира мощно развитието на народи и държави, съизмерими по размер с България, като например: Норвегия, Швеция, Дания, Холандия, Австралия, Ирландия, Сингапур, Тайван и много други. Групата с такава мислене е естествена среда, от която се ражда антиглобализмът като идеология и глобално движение, което активно и с всички средства се стреми да се противопостави на процеса на глобализация. За антиглобалистите е характерно повърхностното и традиционно мислене. Преобладаващата част от тях са привърженици на левите идеи, страдащи от загубата на всички битки през 20-ти век и търсещи поводи за реваншизъм по пътя на “модернизация” и “осъвременяване” на тяхната идеология, претърпяла крах на теория и практика в продължение на целия 20-ти век. Така антиглобализмът придобива силен политически оттенък и се превръща в “стара песен на нов глас”. Интересно е да се отбележи, че точно класическите комунисти, марксистите, са истинските първи глобалисти. Техният основен лозунг “Пролетарии от всички страни, съединявайте се” е едно рядко попадение за емблема на агресивна глобалистка идеология. Но може би изключителната ценност на тази сентенция се състои в това, че

нейното максимално възможно по широта и време експериментиране през целия 20-ти век показва, че глобализация по конспиративен и насилствен път е невъзможна!

Другата група хора виждат в глобализацията обективен процес. В истинността на това твърдение не е трудно да се убедим, ако разгледаме няколко прости и известни почти на всеки факти:

Разделянето на Земята на държави, области, райони и т.н. е резултат от изкуствено действие на хората. Границите не са нищо друго, освен криви затворени линии, нанесени върху рисунка, наречена "географска карта". Това съвсем произволно действие на човека е в противоречие с природната обективна реалност. Разбира се, казаното не се отнася само за географските територии. Човечеството и Земята като цяло съществуват и се развиват благодарение на това, че са "помопени" в една среда от параметри, които имат глобален характер. Типичен пример в потвърждение на казаното е земната атмосфера. Тя е тази среда, в която се развиват и пренасят глобално (по цялото земно кълбо) процесите и явленията, които имат т.нар. трансгранично влияние – замърсяване от различни вредни емисии, отделени само в една географска точка, различните атмосферни и метеорологични процеси и др. Тъй нареченият ефир (като среда за разпространение на електромагнитните вълни) има вселенски обхват. Водните басейни и реките също не следват, "не се съобразяват" с държавните граници, начертани от човека. Може би най-типичният пример за глобален обхват е науката, разглеждана като склад на общочовешкото знание. Няма българска или коя да е друга "национална наука" – има НАУКА. Всички генерирани знания се вливат, се представят, оценяват и архивират в една глобална банка, до която всеки има достъп (съобразно своята компетентност и желание) и така се формира глобалното човешко знание. Върхът на глобализма може да се смята идеята за космическия разум. Специален случай представлява тероризмът, превърнал се в глобален проблем №1 на нашето съвремие. Ядреното оръжие, парите, търговията, комуникациите,

транспортът, епидемиите... са все явления, дейности и ценности с глобален характер.

Именно този глобален, наднационален характер на много процеси изисква симетрично глобално, организирано между всички държави, действие за управление на тези процеси – тяхното правно урегулиране. Силно деструктивният характер на тероризма например в глобален мащаб изисква симетрични глобални методи за противодействие и пресичане на глобалните канали и преформулиране на понятия като "държавен суверенитет" и "ненамеса във вътрешните работи" за национални държави, които стават родилни центрове или проводни канали за тероризма. Дългият списък на глобалните (транснационални) договори и институции ни отвежда в началото на 19-и век, когато се подписват редица многостранни договори и конвенции: против пиратството и търговията с роби; за гарантиране на свободното плаване по моретата; по-късно се създава Международният пощенски съюз и Червеният кръст. През 20-и век се създава Международният съг в Хага, Обществото на народите, Организация на обединените нации, Световната търговска организация... Този списък нараства непрекъснато.

КАК ДА СЕ ДЕЙСТВА

В ситуация като описаната проблем (въпрос) №1 е каква стратегия на действие е по-добра, по-полезна. В случая изборът би трябвало да се прави между главно две алтернативи: противодействие, борба срещу развитието на глобалните процеси или опит за управление и "яхване" на тези процеси с цел възможно вкарване в определено русло и използване на потенциалните им предимства, използване на естествените "инерционни сили" на тези процеси в полза на човека.

(Следва)

Бел. рег.: Статията "Глобализация – какво още" от ст.н.с. д-р инж. Вилям Попов е предоставена от г-н М. Мицев за отпечатване в отделен бюлетин към списание "Борба". Такъв по технически причини няма да може да бъде издаден. Поради това, с незначителни съкращения, същата ще бъде отпечатана в два поредни броя на списанието.

Глобалните проблеми и съдбата на България

Българийо, родино мила, моя скъпа страна и народ със славно минало, бедно настояще и неясно бъдеще. Бъдещата ти съдба е застрашена. Тя загължаващо ни зове за отговорност, с мисли, чувства и дела, всеотдайно всички ние като народ да ти осигурим достойно светло бъдеще. Ти заслужаваш това. Ти си била нашата радост и гордост и трябва да останеш такава и в близко и далечно бъдеще.

Глобални проблеми от световен мащаб са надвиснали и над тебе, Българийо. Безскрупулният тероризъм, безмилостната наркомания, икономическата нестабилност, довели бедността ни, застаряващото население, екологичните проблеми, духовната разруха у човека са надвиснали и над тебе. Стръвно, страшно и ехидно те са в състояние да се погаврят със съдбата ти. Ти, свидна родино моя, единствена в света запази името си през 14-те века. Ти съхрани език, вяра и национална идентичност, даде "на вси славяни книги да четат". Пет века не друг, а България задържа османските поробители на Дунава и пази гърба на Европа, за да си прави тя Ренесанса. Твоята съдба, Българийо, ни зове властно да кажем НЕ! Не с главни букви и заповедния препинателен знак след него. Да направим всичко необходимо, и то не с думи, а с достойни самоотвержени дела за твоята радваща ни бъдеща съдба.

Защитата на всичко, що България е създала и скъпала в недрата си за поколенията и света – архитектурни, исторически, художествени, материални и духовни ценности, не ще бъдат пощадени от световния тероризъм. Атенаторите самоубийци вършат пъклени дела. Свидетели сме на грозния им акт на 11 септември в САЩ. Как да осигурим сигурната защита на страната и народа ни? Има една военна система за отбрана на Европа, а България е в Европа. Назовава се НАТО. Мястото ни е в НАТО и ние го заехме. Мя-

стото ни е в Европа и ние го заехме. Да сложим край на надлъгването, непочтеното сребролюбие и властолюбието, на завистта, измамата, непочтеността. Да спрем охулването на страната ни и на конкретни личности, преследвайки корисни интереси. НАТО и ЕС само могат да осигурят мира, сигурността и благоденствието на всички европейци, в това число и на нас и България. За миг да си представим какво би станало след акт на атентатор камикадзе над България. Под руините ще остане всичко, сътворено от мъдрия ни и способен народ. Всичко за миг ще изчезне, забулено в прах и пепелища. Ще остане само с ехидната си усмивка смъртта – зла, жестока съдба. Не я желаем, да я избегнем. За това трябва активно да се действа.

Тясна и взаимна е връзката и зависимостта народ-общество. Те не могат един без друг. Народът, човекът трябва да работи и служи всеотдайно на обществото, в което живее, а обществото е длъжно да му осигури условия за достоен живот и задоволяване на основните си социални потребности: от работа (активност), от общуване и духовен живот, от развлечения и отмора, подслон и храна. Затова постигането на икономическа стабилност, осигуряваща достоен живот на човека, е другият неотложен глобален проблем, загължаващ призивно за незабавно решение. Нашият народ е доказал през хилядолетията, доказва и днес, че заслужава достоен живот. Защото един е човешкият живот, един и неповторим.

Наркоманията е смъртоносен бич за света и за България. наркотрафикантите са нагли, груби, алчни, жестоки. Не се спират пред нищо, за да зарибяват за лична изгода и алчното сребролюбие ги тласка към духовното и физическо унищожение на човека, а ако трябва и на цял народ. А няма здраво общество, състоящо се от изпаднал във физическо и духовно падение народ. Падение, вещаещо гроз-

на, нерадостна съдба. Падение – камбанен звън, зовящ ни да действваме, да застанем един до друг с лице към този проблем и да го ликвидираме така, както хирургът отстранява със скалпела си онова, което застрашава човешкия живот.

Застаряващото население в световен мащаб и в България основателно буди тревога. Младежта е фактор за градивна социална промяна. Тя е действена, активна, жизнена, красива. Тя е борбена, твори и създава ценности и блага. Историческото ни минало го е доказало красноречиво. Ботев, Левски, Чинтулов, Раковски, Волов, Каблешков, Райна Княгиня, Н. Шилева и много други, героите знайни и незнайни от войните за свобода и независимост на България са все млади, жертвали младост, любов и живот за родината си. Възрастният човек е мъдър, изпълнил дълга си към отечеството, а младото поколение, позоваващо се на мъдростта му, може да направи чудеса за народното добруване. То е в стихията си, запалва се, гори и действа. За съжаление къде са днес те – в чужбина или с мисъл за чужбина, за да се реализират там достойно. Намалена до неузнаваемост раждаемост. Къде остана многодетството на българските семейства? Грозна действителност, вещаеща зла съдба за България, която само младостта може да краси до удивление и възторг. Екологичните проблеми също не са за подценяване.

Грозна е и духовната разруха, разрухата в душите на хората. Озлобеност, алчност, безскрупулност, жестокост, издевателства, корупция, кражби, властолюбие, завист, подлост, лъжа, посегателства над човека и други подобни, рушащи душевността ни нрави не са ни чужди. Те са около нас и в нас – забележими или незабележими, скривани с подлостта. Духовното падение и най-грозното, най-страшното падение. То унищожава народ и държава. А още в древността мъдрецът Платон далновидно казва: “Вековечната мечта на човечеството е идеалната държава, в която е отстранен главният разрушителен елемент – антагонизмът между богатството и бедността, духовното човешко падение.”

Съдбата на България – лоша или добра, красива или грозна, разрушителна или градивна, сътворяваме всички сега, днес, неотменно и неотложно. Тя настоятелно зове, зове предупреждаващо, като изпаднала в агония, зове всички ни за бдителност, решимост, действителност, за да я има и България, и българите. Родината ни заслужава радостна, щастлива съдба, светли бъдни дни. Зове за целесъобразна действителност не само нас, зове света. Г. С. Раковски, поел знамето на революцията, пише: “Не видях по-способен човек за науки, освен българина.” Ти, българину, прегърнал науката, поemi в ръцете си съдбата на България!

Елена Вачева

Евдокимъ Евдокимовъ,
Германия

Въпреки че през цѣлия си живот досега съм се интересувал и съм проявявал интерес към обществена работа, ако само преди две години нѣкой би ми казал, че сега, на 85-годишна възраст, и при това с сърдечна аритмия и с паркинсонъ ще се впусна отново въ обществена работа, като учредяването на клонъ на Асоциация “Български националенъ фронтъ” въ Видинъ, бихъ реагиралъ сигурно отрицателно. Отъ къде тази неочаквана промѣна?

Ясно и категорично причината се крие въ 29-тия конгресъ на Българския националенъ фронтъ, който бѣ проведенъ миналото лѣто въ София.

Краино време е!

Фактътъ, че на 98-годишна възраст Иванъ Дочевъ намери сили да открие конгреса съ една вдъхновена и запалваща речъ, че единъ Джеймсъ Велковъ така широкосърдечно подкрепя организацията, но най-вече фактътъ, че повече отъ 400 души отъ всички краища на свѣта – отъ Чикаго, отъ Лосъ Анжелесъ, отъ Ню Йоркъ, Мюнхенъ, Берлинъ, Кемницъ, отъ Франция, Англия, Австралия, Канада и отъ всички краища на България, намѣриха за нужно, и то на собствени разноски, да дойдатъ на конгреса, ми показва какъвъ потенциалъ се крие още въ Българския националенъ фронтъ.

Самиятъ развой на конгреса и дебатитѣ, кои-

то се развиха на него, засилиха убеждението ми, че съгласно решението си да проведе конгреса на българска земя и да прехвърли дейността на организацията главно в България, президиумът начело със председателя дипл. инж. Александър Дърводџлски е на правъ пжтъ.

Сега остава на насъ – редовитѣ членове на тази организация, да развиемъ този потенциал, изграждайки клонове изъ цѣлата старна. Началото бѣ направено съ учредяването на Асоциация “Български националенъ фронтъ” вѣ София.

Вѣ устава на Българския националенъ фронтъ, който бѣ основанъ презъ декември 1948 г. вѣ Оберменцингъ край Мюнхенъ, се казва между другото, че организацията ще подпомага съ всички срѣдства борбата на българския народъ за свобода отъ комунистическото иго, ще сътрудничи тѣсно съ всички организации вѣ свободния свѣтъ – политически, културни и стопански, които преследватъ съжитѣ цели, и ще работи за запазване на българскитѣ културни и исторически ценности, нрави, езикъ и обичаи и на борческия духъ за освобождение и независимостъ.

Днесъ, 15 години, откакто подъ натиска на народа комунистическото управление бѣ принудено да отстъпи поне формално отъ властта, наследницитѣ на комунистическото управление все още протѣгатъ ржце къмъ върховнитѣ институции на държавата.

Крайно време е да се потърсятъ отговорнитѣ за трагичното положение, вѣ което се намира нашиятъ народъ.

Решителни ще бждатъ вѣ това отношение предстоящитѣ избори за Народно събрание. Българскиятъ националенъ фронтъ не ламти за власт и не възнамѣрява да се превърне вѣ политическа партия. Но това не значи, че той се отказва да участва вѣ политическия животъ на страната. Активизирайки своитѣ съидейници, съмишленици и симпатизанти изъ цѣлата страна, той ще може да окаже помощъ на онѣзи партии, които сж наистина готови да се борятъ за доброто на българския народъ и които поставятъ народнитѣ интереси предъ всички групови или класови интереси.

Съ тия нѣколко мисли нека запретнемъ ржкави и да организираме навсѣкжде клонове и клубове на приятелитѣ на Българския националенъ фронтъ!

Патриотизъм

Български национален конгрес Обръщение към (дунавско-) българския народ

Братя българи!

Преди 450 години Волжка България бе включена в състава на Московията и прекрати съществуването си като независима държава. Ала волжките българи не изчезнаха, а повечето продължиха да живеят в земите си. При това продължиха активно да се борят за възстановяването на Българското царство, повдигайки въстание след въстание.

При рухването на Руската империя през февруари 1917 г. волжките българи като първо свое дело възродиха националната си държава под формата на демократична република “Идел-Урал щатъ” (Волго-Уралски щат). Болшевиците обаче разрушиха тази република и наложиха в нашите земи така наречената татарска република, като едновременно с това загължиха волжките българи да се наричат татари. За да ни принудят да забравим кои сме ние, отнеха на народа родната му история и отровиха съзнанието му с лъжливото учение за монголо-татарското нашествие. В продължение на 70 години волжките българи бяха подложени на културни репресии. Това се оказа по-страшно от железните окови на руския царизъм. Съветската държава почти успя да заличи от паметта на народа гордото име българи, което не може да постигне Руската империя в продължение на почти 400 години. Така над волжките българи бе наложено татарското иго, което разедини душата на народа. Дори топлите ветрове на демократичните промени, започнали през 90-те години, не успяха да разтопят леда на татаризма, тази измамна идеология, която бе вкарана в човешкия разум вместо **светлата истина. Явно силите са неравни.**

Братя българи!

Ние сме далеч от искането за братска любов и взаимопомощ на всяка цена. Просто ви молим като наши братя да си спомните завета на нашия мъдър прапраотец балтавар Кубрат, който с благословението на всевишния Тангра управляваше Велика България. В стремежа си да осигури на българския народ свободно развитие, а на българската държава напредък, той завеща на нас, неговите потомци, да гържим един за друг, да бъдем заедно. До какви печални последици ни доведе незачитането на този съвет от синовете му, е известно на всички: Велика България се разпадна, българите се разпиляха по белия свят. Националният нихилизъм до такава степен отрови душата на народа, че отец Паусий бе принуден да възкликне: "...защо се срамуваш да се наречеш българин?" Срамно е да се признае, но се стигна дотам, че мнозинството българи при нас предпочитат да се наричат с безбожното име татари.

Братя българи!

Не е ли дошло времето да се вслушаме в гласа на нашия славен предтеча? Не сме ли още осъзнали, по-добре късно, отколкото никога, да започнем да се ръководим от любов към българския народ, да осъществим в живота си завета на великия Кубрат и да сложим стрелите в един колчан? Молим ви да ни окажете братска помощ за освобождаването на Волжка България от татарското иго. Само тогава Волжка България ще възкръсне от пепелта като птицата Феникс. Това ще означава ново възраждане на нашата древна българска нация – една от основополагащите нации на света! А цялото човечество ще получи нов импулс на свобода и културен прогрес. Съединението прави силата.

Да живее новото българско възраждане!

Президент на Българския национален конгрес *Гусман Халил*

Материалът е предаден за отпечатване в сп. "Борба" от г-н Атанас Цукев.

Личности

Професоръ г-ръ Никола Мушмовъ

Единъ от нашитѣ видни български учени, познати и уважавани въ България и странство съ многобройнитѣ си трудове по история и нумизматика, е д-ръ Никола Мушмовъ – бившъ професоръ въ Софийския университетъ "Св. Климентъ Охридски", и сжщо заемащъ престижната служба секретаръ на столичния царски народенъ музей подъ директорството на тогавашния министъръ-председателъ Богданъ Филовъ. Неговитѣ подробно-изчерпателни монографии на български и чужди езици – предимно френски – сж ненадминати и до днесъ като истински съкровищници на знания и експертизи относно античнитѣ монети на Балканския полуостровъ. Съ своитѣ изумителни приноси и заслуженъ авторитетъ д-ръ Мушмовъ е истинска гордостъ за българитѣ и българската култура и интелигентностъ.

Роденъ презъ 1869 г., той почива въ 1942 г., презъ епохата на цѣлокупна, благоденстваща България – обединена въ справедливитѣ си граници подъ мъдрото водачество на Н. В. царъ Борисъ III. Съдбата се оказа милостива къмъ този български ге-

ний и патриотъ, като му спести злочестата участъ на неговия сътрудникъ и колега – звѣрски убитъ само три години по-късно отъ комунистическата сганъ – професоръ д-ръ Богданъ Филовъ. Последниятъ е написалъ умѣстенъ предговоръ къмъ единъ отъ колосалнитѣ трудове на Никола Мушмовъ – "Античнитѣ монети на Балканския полуостровъ и монетитѣ на българскитѣ царе", който дори и днесъ е най-изчерпателниятъ източникъ по исторически данни, въ ржцетѣ и библиотекитѣ на нумизматисти и историци по цѣлъ свѣтъ. Въ луксозна, твърда подвързия, този монументаленъ трудъ отъ 670 страници съ каталогъ на 7600 монети и 70 автотипни таблици, илюстриращи 1420 монети, сѣчени въ Дакия, Горна Мизия, Долна Мизия, Тракия, Тракийски херсонесъ, Тракийски острови (Тасосъ и Самотраки), Македония, Пеония, Атина – отъ тракийското племе одризи, тракийски, гетски, македонски, пеонски и български царе. Книгата е издадена отъ печатница Григоръ Ив. Гавазовъ, презъ 1912 г., въ София. Тя дава на учителя не само горепосоченитѣ техничес-

ки подробности и исторически данни, но и ценни сведения относно стотици наименования на древни селища с тяхните римски или византийски имена, с съответните им български преводи, сегашните им названия и тяхният хронологически период като източници на древни монети.

Отъ общитѣ бележки на автора за насъ, българитѣ, е исторически важенъ фактътъ, че монети съ изображение на “Двуглавъ орелъ”, принадлежатъ на Михаилъ III Шишманъ (1323-1330 г.) **за пръвъ пътъ въ свѣта, а следъ него минаватъ въ други народи.**

Златни български монети не сж сѣчени.

Най-старата българска монета (медна) е на Иванъ Асенъ II (1218-1241 г.).

Български царе следъ него, сѣкли медни и сребърни монети, сж Михаилъ II Асенъ (1246-1257), Тодоръ Свѣтославъ (1295-1322), Михаилъ III Шишманъ (1323-1330), Иванъ Александъръ (1331-1371), Иванъ Срацимиръ (1371-1398) и Иванъ Шишманъ (1371-1393).

Македонски владѣтели следъ разпадането на Душановото царство, които сж сѣкли сребърни монети, сж боляринътъ Вълкашинъ отъ двора на Душана (1366-1371), управителъ на Прилепската област, който следъ Душановата смъртъ презъ 1366 г. – се провъзгласява за самовластенъ господаръ надъ Северозападна Македония до убийството му презъ 1371 г., неговиятъ синъ Крали Марко (1371-1394) наследява баща си и става владѣтелъ на Западна Македония съ столица Прилепъ.

Милко Мушмовъ, Монтичело, Илинойс, САЩ

Да си припомним Солженицин

През 1990 г. най-яркият изобличител на комунизма през XX век Александър Солженицин публикува политическото си есе “На последната права”, което с известни съкращения поместваме по-долу.

След като прочита романа на Солженицин “Архипелагът ГУЛАГ” световноизвестният френски актьор Ив Монтан напуска редиците на френската комунистическа партия и публично заявява: “Който не знае това, е глупак, а който го знае и продължава да бъде комунист, е престъпник!”.

Днес творчеството и делото на Ал. Солженицин са покрити с плътната пелена на забравата, която му е наложена и от свои, и от чужди. Бившите съветски партийни и държавни ръководители и техните наследници станаха финансови олигарси. А руският народ потъва все повече в бедност и изостаналост.

През последните 15 години българските политици и държавници от целия политически спектър се надпреварват, особено в предизборни времена, да обещават и невъзможното за демократизирането на България и благоденствието на народа. Но успяват най-вече в начинанията за собственото си благополучие. Защото не знаят или не искат да знаят за словото на Солженицин. А всяка аналогия с действителността в България е твърде многозначителна и... поучителна.

Емил Атанасов

Ал. Солженицин

На последната права

Часовниците на комунизма спряха. Но бетонната му сграда още не е срина. Какво трябва да направим, за да не допуснем вместо освобождение, да бъдем смазани под развалините му?

Кой от нас днес не знае бедите ни, макар и покрити с лъжлива статистика? Влачехме се 70 години по сляпородената и злокачествена марксистко-ленин-

Продължава на стр. 11

